

CSUKÁS ISTVÁN

Egy őszi délelőtt

*Egy őszi délelőtt, az ablak félig nyitva,
még nyújtózóm, még bámulok, még versírás előtt,
még semminek sincs se nyitja, se titka,
s ragyog, még mit sem sejt az őszi délelőtt,
ülök az asztalnál, az ablakon kinézve,
abogy szoktam, s amióta van persze asztalom,
már kattog a ritmus, csendül is rímféle,
haj, nem volt ez így, nem volt semmim fiatalon,
se lakásom, se amin kinéztek, ablak,
de el a búval, hiszen enyém az is, mi maradt,
mért én cipeljek, ifjúságom most megtagadlak,
lukas zsákban kincset, ki látott még ilyen szamarat.*

*Most is ragyog, csak úgy ingyen, az őszi délelőtt,
s mindenkinek, föld felett s talán föld alatt,
kábultan nézem, mint akit a múzsa homlokon lőtt,
abból is látszik, hogy a sor vége rímbe szalad,
ez nálam könnyen megy, ezt csinálom már hány éve,
lehetne foglalkozási ártalom, rámnő mint a bőr,
s bámulok, mintha hipnotizálna, a lehulló levélre,
„Ő az első halott” – suttogom s halála meggyötör,
az utcán fék sikolt, a forgalom morajlik,
légkalapács csattog, nincs semmilyen gyászzene,
csak az én szívem az, mi ebből más dallamot hajlít,
csak az én szívem sír, pedig még nem kellene.*

*Az őszi délelőtt csupa józan fény, rendezett kert,
ápolat fű, körülkerített, kiszámítható világ,
minden a helyén, semmi zűr, semmi nyakatekert
ág-bog, a kertészolló mindent egyenesre vág,
elutasítóan néz vissza káprázó, könnyes szemembe
a fű, a fa, a sövény: nem akar verssé lenni,
nem növeszt szárnyat, nem nyöszörög szenevelegve,
nem akar érzelmet, mint náthát, másra kenni,
s lötyög rajta, mint idegen kabát, a látomás,
egyszerűen csak élni akar, s ha kell, halni akar,
s ha lehull a levél ősszel, nem lesz belőle más,
csak a talajt megtermékenyítő avar.*

*Csak én ülök ily eszelősen az őszi délelőttben,
mintha minden perc az utolsó lenne,
mintha halálos beteg lennék, pedig amúgy jó erőben,
mintha valami sötét, végzetes hírt üzenne,
úgy figyelem, ahogy lehall a levél a fáról,
s az őszi röntgenfény, a fák csontvázát mutatja,
széthullik, amit a kerítés a józan ész határol,
minden sejt egy mohó száj kiszemelt falatja,
fog nélkül, íny nélkül zabál a semmi,
szívem riadtan ver, szökne, majd megdermed,
vadként próbálja magát halottnak tettetni,
hogy ne nyeljék el a halálos vermek.*

*Őszi délelőttben álmatagon sütkérező fák,
mit tudtok az elmúlásról, mit is tudhattok,
mért kérdezem s mért nem válaszoltok, ti suták,
költő kérdez, vagy talán nálam is okosabbak vagytok,
ész nélkül, szív nélkül, s minden ilyen nyavalygás nélkül
ringatjátok s adjátok tovább az ablakomon kiszökő időt,
senki földje a vers, de írom, hogy a szám belekékül,
az én múzsám a halál, aki homlokon lőtt,
s szökik a szívből, az ablakon az idő, melyben születtem,
s megáll a fák között, kicsit hogy jobban lássam,
villant valamit, örömet e légiüres szünetben,
hogy abban is higgyek, ne csak az elmúlásban.*

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzószótar

AKADÁLYOZ

*milyen jó lehet az egyenes vonalú egyenletes mozgásnak vagy a szabadesésnek
mikor komoly tudományok arról regélnek egyik legfeljebb súrlódik néha másikat
billegeti a föld állandósult gravitációja talán némi görbület is van a térben de
biztos törvények remélnek évszázados okos megnyugvásokat míg csak valamely
összeférhetetlen meg nem piszkálja őket kicsit ám ebben a bős tolakodásban is
felfedezhetsz némi emberit mivel tudatunk mélyén soha nincs megállás izgatni
kezd az emberré válás vagy a másik ködös véglet ezek a percemberek itt mit remél-
nek az egyetemes hullás peremén egyszóval metafizikába veszve is kínos az örök
küzdés maga ha szentelt szándékká válik a teremtés alanya és hagyják zsenije*